

Výstavy:

- 1937** gymnázium, pod vedením malíře A. Ságnera
- SVU Mánes, výstava žáků, 40. léta 20. století
- Spolek jednoty výtvarných umělců, 40. léta 20. století
1947 výstava k mezinárodnímu dni studentstva, AVU v Praze
1952 a v letech následujících pravidelná účast na výstavách krajské odbočky Svazu výtvarných umělců -
- Ústí nad Labem
1953 II. celostátní přehlídka čs. výtvarného umění v Jízdně Pražského hradu
1959 první samostatná výstava v Teplicích
1961 účast na členské výstavě nově ustanovené pobočky Severočeské krajské organizace SČSVU, Teplice
1966 samostatná výstava, Duchcov
1971 samostatná výstava, galerie Dílo, Teplice
1974 samostatná výstava, galerie Na Slovanech v Praze
1975 účast na výstavě v České Lípě a na Českolipském malířském sympoziu
1976 výstava prací severočeských výtvarnic, Olomouc
1979 samostatná výstava, galerie Dílo, Teplice
1987 samostatná výstava, Bílina
1991 účast na obnoveném teplickém salonu
1991 účast na výstavě „České Středoohoří“, Duchcov
1993 samostatná výstava, Teplice „Skici, kresby a něco návrh“
1994 samostatná výstava „Lidskou stopou, Krajiny nekrajiny severních Čech 1953-1994“

Zastoupení:

Národní galerie v Praze
Severočeská galerie v Litoměřicích
Památník Terezín
Regionální muzeum v Teplicích
Krušnohorské divadlo v Teplicích
Vlastivědné muzeum a galerie v České Lípě

Převážná část obrazů a grafických listů D. Boehmové se nachází v soukromých sbírkách u nás i v zahraničí.

Realizace:

- 1955** Teplice nádraží, šestidílná vitráž, pískované sklo
1956 Teplice, administrativní budova Báňských projektů, vitráž, pískované sklo
1957-58 Komořany, administrativní budova Dolu Obránců míru, sgrafita
Labská Stráň, rekreační objekt dolu Kohinor, sgrafito
1966 Teplice, mateřská školka, dekorativní výzdoba
1966 Teplice, dekorativní geometrické výplně v prostorách budovy generálního ředitelství n.p. Sklo Union

Divadelní realizace:

- 1949-51** studentské divadlo DISK: činohra Lesní panna, J. K. Tyl
opera Vesnický trh
opera Helga
1952-3 Teplice, scény pro činohru, dětské loutkové divadlo, ochotnické divadlo
1952 Most, pohádka Hrátky s čertem, výprava celého představení včetně kostýmů
1952 Mladá Boleslav, scéna k činohře Vojnarka, A. Jirásek

Regionální muzeum v Teplicích děkuje Dagmar Boehmové za laskavé zapůjčení většiny exponátů, které jsou na výstavě prezentovány. Dále děkuje za zapůjčení obrazů soukromé sběratelce a Domu kultury v Teplicích, z jehož majetku je reprodukován obraz "Za scénou", olej, tempera, plátno (210 x 120 cm) na titulní straně tohoto listu.

Dagmar Boehmová

Ohlednutí, aneb o mé cestě za malířstvím ...

Výstava představuje výběr 142 maleb, kreseb, grafických listů a designových návrhů z let 1939-1996. Většina byla zapůjčena z autorčina archivu, skladba vystavených děl se snaží ve zkratce představit šedesát let tvorby nezaměnitelné teplické malířky.

Dagmar Boehmová, roz. Rychlá (*1925), malířka, grafička, ilustrátorka, ale také jevištní výtvarnice a designérka. Malířka s velmi širokým rozsahem žánrů od figurální monumentální tvorby, portrétů, krajinářských studií, poetických zátiší až po surrealistické „zpovědi“. Patří ke generaci prvních poválečných posluchačů pražské Akademie výtvarných umělců, ke generaci svým výrazem zakotvené v tradičních prostředcích a také ke generaci, kterou tak zasáhly zvraty historického i výtvarného vývoje 20. století.

Svá výtvarná školení zahájila v roce 1937 v malířské škole portrétistky Ivanky Bukovacové-Javorské (1899-1978), absolventky pražské AVU a dcery zakladatele chorvatského moderního malířství, impresionisty Vlaho Bukovace (1855-1922). Určitý vliv měl také gymnazijní profesor, malíř Augustin Sagner (1891-1946). Válečná léta zpočátku její cestu za malířstvím nezastavila. V letech 1940-41 absolvovala kurzy kreslení F. Ježka v SVU Mánes, po té mezi lety 1941-44 soukromé hodiny u malíře imaginativních obrazů, precisiho kreslíře a fotografa Jiřího Krejčího (1899-1977). Pod jeho vedením nabyla kreslířskou jistotu a získala typický švih charakteristické, pevně vedené linie, která se nadlouho stala základem její tvorby. V roce 1944 byla přijata na pražskou Uměleckoprůmyslovou školu, která však byla téhož roku uzavřena.

Pražskou AVU začala navštěvovat již v srpnu 1945, po absolvování atelieru monumentálního malířství prof. Jakuba Obrovského (1882-1949) v roce 1949 podlehlá své lásce k divadlu i lásce ke svému budoucímu manželovi, studentovi režie Antonínu Boehmovi a přestoupila na DAMU na fakultu jevištního výtvarnictví, kterou vedl světově proslulý scénograf „básník jevištního prostoru“ František Tröster (1904-1968). Po několika divadelních realizacích, zakrátko po příchodu do Teplic v roce 1952, však svoji první mezihru na cestě za malířstvím skončila a vrátila se k figurativnímu malířství. V severních Čechách také uplatnila své zkušenosti s monumentální dekorativní tvorbou (vitráže na teplickém nádraží, administrativní budova Báňských projektů v Teplicích; sgrafita v Komořanech a Labské stráni u Děčína).

Od příchodu do severních Čech přitahovala D. Boehmovou dramatičnost průmyslové krajiny. Je jednou z mála českých žen - malířek, která tomuto civilizačnímu fenoménu věnovala tak velkou část své tvorby. Od prvotního uchvácení pro ni do té doby neznámými „specifickými efekty“ šachet, chemiček, skláren a přes využití severočeské krajiny s technickými stavbami v příležitostné grafice přes „filosofické kompozice“, ve kterých vyjadřuje stav této krajiny od poloviny šedesátých let až po soubor kreseb z roku 1994 věnovaných obcím zmizelým v černých dírách povrchových dolů. V šesti subtilních kresbách dokázala pouhými náznaky zhmotnit a zvěčnit krutost okamžiku, který jejich staletou existenci poslal do mlhavé krajiny duchů.

„Zlatá šedesátá“ však nebyla pro D. Boehmovou nejšťastnějším obdobím. Zdravotní problémy, hledáním nového výtvarného výrazu, nepřízeň hodnotící svazové komise, existenční starosti a následný nástup do zaměstnání znamenaly pro D. Boehmovou velký tlak, se kterým se naštěstí dokázala vyrovnat. Renesanční všestrannost malířské osobnosti prokázala nejen ve vynikající sérii „portrétních obrazových reportáží“ ze svých cest po severních Čechách a studiích tváří z různých prostředí, ale také ve druhé mezihře cesty za malířstvím. Tou se stalo působení v návrhářských ateliérech n.p. Sklo Union Teplice v letech 1965-67. V těchto letech změnila také svůj malířský styl a techniku. Zjednodušila tvar, jenž v malbě přizpůsobila možností olejové tempery, kterou nahradila tradiční olejomalbu. Technika olejové tempery umožnila uplatnit rovněž charakteristický a rozpoznatelný rukopis jednotlivých barevných bodů. V námětech se objevila zátiší, alegorické výjevy a symbolická sdílená poselství.

Po těžkých letech nastalo období umělecké i životní katarze, které přineslo D. Boehmové toužené ocenění a uznání „širší veřejností“. Na počátku plodných sedmdesátých let a velké série obrazů stojí rozměrná malba s divadelní tematikou „Za scénou“, kterým prokázala schopnost zvládnout „malé body“ i v monumentálním měřítku.

Malbu a kresbu vždy doprovázela tvorba grafická, malířskému naturelu vyhovovala zejména technika litografie, ve které se objevovaly všechny zmíněné náměty a také ozvuk jejího malířského a kreslířského stylu.

Dagmar Boehmová prohlašuje, že je hlavně „figuralistkou“. Je však především malířkou, kterou nenechává v klidu žádná osobitost a specifická. Ať na tváři lidské nebo na tváři krajiny, času či věci, vždy ji přitahoval odvíjející se příběh na proměnlivé scéně. Její cesta za malířstvím byla dlouhá, nebyla vždy přímá, ale pokaždé vedená upřímnou snahou dojít ke správnému, vlastnímu cíli. Směr byl nepochybně správný.

Bohuslava Chleborádová